

Het Banjo-orkest, na 45 jaar opnieuw in Lechtal!

"Dich vergessen kann Ich nicht, schöner Urlaub in Tirol."

Nostalgie, daarvan kan men niet teven, maar het helpt wel. Een mooie boutade die ook op het Banjo-orkest na al die decennia zo toepasselijk is. 'Hoe is het mogelijk?' was de vraag, of eerder de vaststelling die wij de laatste maanden zo dikwijls uit de mond van onze stichter-componist-dirigent Alfons Bouckaert hadden gehoord. Was het nu 40, dan wel 45 jaar of nog langer geleden dat het Banjo-orkest in zijn volle jeugdige bloei Noord-Tirol had veroverd? Sommigen waren er sindsdien al eens teruggekeerd op zomerse of winterse vakantie-reis. Voor anderen was dit hetgeen de kranten enkele weken geleden na onze thuiskomst 'een hartelijk en emotioneel weerzien' hebben genoemd. Het Lechtal, zich uitstrekkend van west naar oost in Noord-Tirol, Oostenrijk. In wezen één langgerekt dal, gelegen aan een doorkruisende hoofdweg langs de Lech. Sublieme streek.

De groep van 55 man bestond enerzijds uit de huidige muzikanten, zijnde een 26-tal, aangevuld met oud-spelers, sympathisanten, een huidige leraar uit het St. Aloysiuscollege, en vrienden van, die meteen ook onze vrienden werden. Wat zo treffend was: het schoof vanaf de eerste morgen naadloos in elkaar. Allen ergens gedreven door 'every time I feel the spirit'.

Nadat het Banjo-orkest enkele jaren geleden naar aanleiding van de viering van 175 jaar St.-Aloysiuscollege Menen de draad terug had opgenomen en al gauw een achttal jaarlijkse optredens elkaar opvolgden, vroegen enkelen zich af of een reis naar Lechtal ooit nog haalbaar zou zijn. Toen die vraag zich een aantal keren had gesteld, nam Yves Vandenbossche tijdens een repetitie in onze vaste stek, zijnde de kapel van het college, het voortouw: "We doen het of we doen het niet. Maar laat ons er vooral niet verder meer over praten." Dit was regelrecht wijlen onze directeur E.H. Devloo achterna: 'Delf waar je staat, daar ligt Klondijke' of 'Niet kakelen maar eieren leggen'. En iedereen trad het idee onmiddellijk bij. Het voorbije jaar hebben Bernard Detavernier en Annemie, onze dirigent Jacques Lectuyze en Myriam er meteen werk van gemaakt. Meer bepaald reisden zij er enkele keren naartoe, legden overal contacten met de toeristische diensten, reserveerden een hotel.

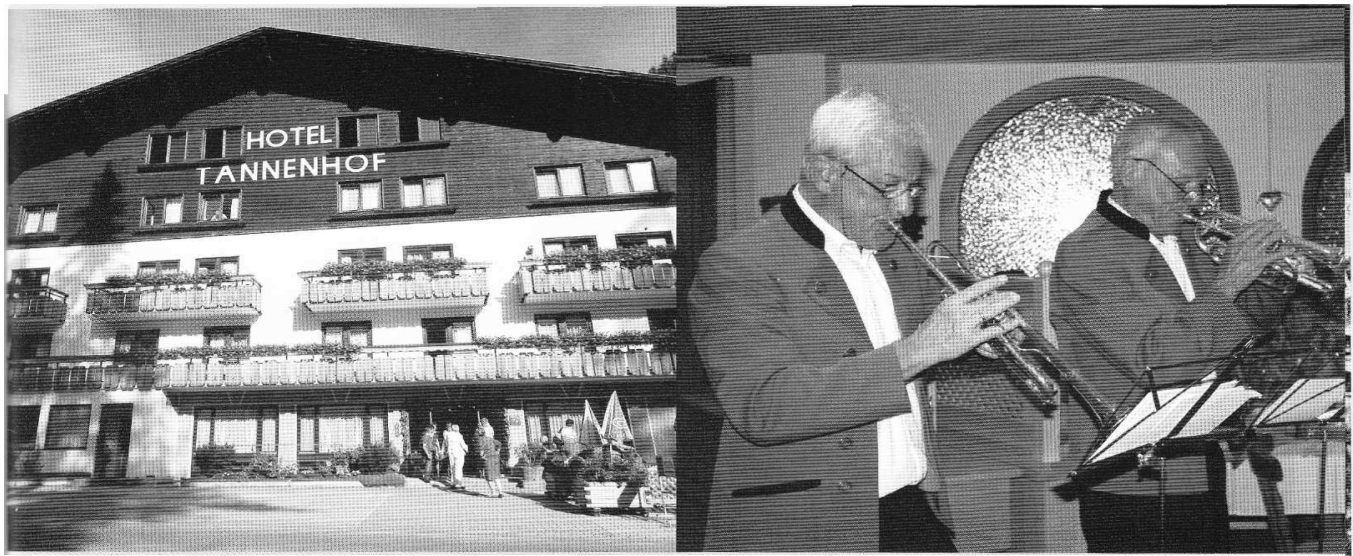
Op 10 augustus 2011, op een ontegenlijk vroeg uur, was het zo ver. Op het laatste moment waren we door een fysiek dipje van onze bassist Luc Demeyer wel serieus in de problemen geraakt. Groot was onze verbazing, nog meer onze steile bewondering, toen hij daags voor ons vertrek kon melden dat hij zo wat regelrecht vanuit de kliniek naar de vertrekplaats zou komen. En zo geschiedde, onder luid gejuich en applaus.

Diezelfde avond kwamen wij na een busreis van een twaalf uur in Steeg aan, deelgemeente Walden, hotel Tannenhof. De uitbater, Frank Jungheinrich had met veel enthousiasme besloten zijn volledig hotel voor ons te reserveren, nu dit door de dappere Belgen bijna voor de geheleheid was ingenomen. We hadden m.a.w. het hok voor ons alleen. Een schitterend hotel op mensenmaat, "in the middle of nowhere", maar gelegen aan de grote baan die het Lechtal doorkruist, te midden van een wondere natuur.

De daaropvolgende dagen beleefden we continu hoogdagen. Onder het motto van onze organisatoren 'alles kan, niets moet, alles mag' was een prachtig programma in elkaar gestoken. De eerste dag opteerden de sportievelingen voor bergtochten, anderen gingen met van weemoed doordampende ogen hét Stanzach van weleer bezoeken. Een gezamenlijke busreis leidde 's anderendaags naar Linderhof in Zuid-Duitsland in de deelstaat Bayern, de rococo-bedevaartskerk van Wies en Oberammergau. De andere dagen trok men er zo wat overal op uit, we beschikten immers over een totaal-busticket dat ons toeliet het hele Lechtal te doorkruisen, om er overal herinneringen te gaan opzoeken.

We traden in het totaal vijf keer op. De eerste avond in Elbigenalp bood ons een schitterend rotswanddecor, maar vooralsnog weinig toehoorders. Dat hoefde hoegenaamd de pret niet te bederven. Een stemmig optreden in de kerk van Steeg bracht ons tot muzikale hoogstandjes. Maar de zaterdagavond mochten we als enig internationaal gezelschap de top of the bill uitmaken tijdens de grootse dorpsfeesten van Holzgau. We genoten er van zeer veel bijval. Sommige lokale toehoorders konden nog foutloos het topnummer van de reis 'Lechtal', zo lang geleden ook op plaat opgenomen, foutloos meezingen. Daarnaast hadden we een namiddagoptreden in Warth, waar we tijdens de hele duur van de reis voor een keer werden geconfronteerd met een dreigende plensbui. We verhuisden tot grote wanhoop van onze geluidsman, Johan Leploe, enkele keren van locatie, maar konden uiteindelijk onder de luifel van het gemeentehuis dan toch ons ding doen, zonder regenbui. Die keer vroeg een brave burger van ter plaatse ons of hij even aan het woord mocht komen aan onze micro, om ontroerd aan het publiek te zeggen dat hij 45 jaar geleden datzelfde orkest daar had zien optreden. Het laatste optreden geschiedde in Elbigenalp, waar in een volgelopen feesttent de zeilen van het dak werden gespeeld. Onze zanger Rik, vermoedelijk gedreven door het hoger aangegeven motto 'alles kan, alles mag' werd door ons een weinig opgejut en werd meteen van langsom driester. Het refrein van het lied Lechtal: 'Dich vergessen kann Ich nicht, schöner Urlaub in Tirol' werd dan plots tussendoor 'Dich vergessen kann Ich nicht, blonde Heidi in Tirol' of zelfs 'schönes Mädchen in Tirol'. Tot ons groot jolijt, ook van het publiek. We waren in ons hart geraakt door de aanwezigheid tijdens ons optreden in Eimen van vrienden van decennia geleden uit Sonthofen, Zuid-Duitsland, waar zowel het Banjo-orkest als de Collegeharmonie lange jaren geleden nog hadden vertoefd. Zij hadden enkele uren verplaatsing getrotseerd om ons nog eens terug te zien, ons opnieuw aan het werk te horen.

De wettelijk verplichte rij- en rusttijden van onze chauffeur hadden steeds tot gevolg dat wij tegen uiterlijk middernacht in ons hotel dienden terug te zijn. Erg gedisciplineerde burgers ('t college van weleer vermoedelijk?) doken stevast terstond hun ledikant in. Maar de heilige rest, de 'diehards', deden het reismotto 'alles kan, niets moet, alles mag' dag aan dag, of eerder nacht aan nacht, alle eer aan in de bar van hotel Tannenhof, waar ze tot laat in de nacht op hun wenken bediend werden door de steeds dienstbare Geike. De nachten werden steeds korter, de geesten daarentegen breder, maar stevast bleef de discipline heersen. Ook indertijd werden wij in 't college ervan overtuigd dat 'een kermis een geseling waard is', wat tot gevolg had dat - onafgezien van de late of eerder vroege bar-uren - iedereen steeds op een deftig uur aan het ontbijt geraakte, de ene hierbij al frisser ogend dan de andere.

De hele week hebben we genoten van een prachtig zomerweer. Dit had mede tot gevolg dat soms ook de nachten op het buitenterras van het hotel steeds langer werden. Dit culmineerde eens in een nachtelijk trompetgeschal, luidop weerklinkend over berg en dal, eerst vanop het balkon van de eerste verdieping, later gecombineerd vanop een balkon van de derde verdieping: een chachacha van Perez Prado, gevolgd door 'Il silenzio' in duet. Het klonk zo romantisch, zo innig mooi, en het verraste tegelijk velen op de ander verdiepingen in hun diepe slaap.

Was het nu 40 of 45 jaar geleden? Dikwijls een onderwerp van discussie. Maar onze wijze nestor Felicien Wallays tracteerde op een avond onverwacht de hele meute, aangezien het precies 50 jaar geleden was, meer bepaald in 1961, dat hij de allereerste buitenlandse reis van het orkest naar Stanzach in Lechtal had meegemaakt. Die reis werd gedurende de daaropvolgende jaren gevolgd door nog een zestal reizen, naar Bach in Lechtal en naar Nax, St.-Luc, enz. in Zwitserland.

Opvallend was dat alle andere leden van de groep niet-muzikanten spontaan hun weg hadden gevonden om ons naar aanleiding van de optredens logistiek bij te staan, bij het laden en lossen, het plaatsen van de geluidinstallaties. Enkele dames aanvaardden spontaan om tijdens de niet-vergoede optredens, naar plaatselijke gewoonte, met de 'Spendekiste' rond te gaan en aldus onze kas wat te spijsen. We hebben tijdens die reis terug een aantal vrienden voor het leven ontmoet.

De laatste avond beleefden wij tijdens een prima maaltijd in ons hotel de 'Abschiedstunde'. We genoten er van een optreden 'a capella' van de hele familie Verraes, een fel gesmaakte parodie op 'Jantje en de pruimen' gebracht door Gery Vermeersch in het Engels als 'John and the pruimekes', een erg verrassende performance van twee trompettisten in originele Tirolerkledij, Jo Verraes en Pol Vandamme, zijnde het duo 'Jopol' waarin we meteen de nachtelijke balkontrompetters herkenden.

De organisatoren Yves, Bernard en Jacques werden door iedereen in de bloemetjes gezet. Maar we beleefden een hoogtepunt toen onze 'président-fondateur' Fons Bouckaert, aan wie we zo veel te danken hebben, een in alle opzichten 'grote mijnheer' werd genoemd. Inderdaad, zonder hem zouden we niet geworden zijn wie we nu zijn, en zouden we daar ook niet oeverloos van zovele geluksmomenten genoten hebben. Ondanks of dankzij zijn mooie leeftijd van 87 jaar nam Fons aan alles deel, zelfs aan de zware bergtocht in Warth. Keihard, kaarsrecht, sereen en ons in alle omstandigheden zo graag ziend. Of zoals hij het ons zelf zoveel maal in de vierde Latijnse had voorgehouden: horum omnium fortissimi sunt Belgae! Hij heeft gedurende die dagen gezweefd op een wolk van rustig, zalig, intens geluk, steeds met de retorische vraag: 'Hoe is 't mogelijk?'

Op 16 augustus bereikten we behouden onze thuishaven aan 't college op de Grote Markt van Menen.

Of deze onvergetelijke zevendaagse reis voor herhaling vatbaar is? Zeker weten. Volgend jaar, of binnen twee jaar. Of wellicht is dit de aanzet geworden voor een wereldtournee?

Maar wie we in alle opzichten erg dankbaar zijn en ook eeuwig zullen blijven, dat is het St.-Aloysiuscollege van Menen, in de persoon van zijn directrice, mevrouw Rita Verstraete. Dankbaar voor al de faciliteiten waarvan we sinds een drietal jaren mogen genieten: ons repetitielokaal in de kapel (waar soms wel eens tijdens de repetities door andere, al dan niet licht gekleurde, verhalen opduiken dan diegene die wij daar zo lang geleden gewoon waren te aanhoren}, de geluidsinstallatie, de logistiek in het algemeen. Vandaar dat we ook in Tirol nooit hebben nagelaten tijdens de bindteksten onze dankbaarheid in die zin publiek te uiten.

Maar vooraleer we aan onze wereldtournee beginnen, moeten we eerst nog enkele binnenlandse concerten afwerken, ondermeer een Kerstconcert in Ingelmunster op 17 december e.k. en een optreden in februari 2012 in het CC De Steiger in Menen.

Maar zij die samen met ons af en toe een beetje nostalgie in hun keeltje voelen opborrelen, kunnen ondertussen altijd terecht op onze website: www.banjo-orkest.be.

Mare Decramer